

Predmet C-245/19**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

20. ožujka 2019.

Sud koji je uputio zahtjev

Cour administrative (Luksemburg)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

14. ožujka 2019.

Žalitelj:

État du Grand-duché de Luxembourg

Druga stranka u žalbenom postupku:

B

I. Predmet i podaci spora

- 1 Dopisom od 16. lipnja 2017. ravnatelj administration des contributions directes de Luxembourg (Uprava za izravno oporezivanje u Luksemburgu) zatražio je od društva B da mu podnese određene informacije o osobi F. C., i to na sljedeći način:

„[...] Dana 18. listopada 2016. nadležno tijelo španjolske porezne uprave prosljedilo nam je zahtjev za informacije na temelju poreznog ugovora između Luksemburga i Španjolske [...] te Direktive Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. koja je u unutarnje pravo prenesena Zakonom od 29. ožujka 2013.

[...]

Fizička osoba na koju se odnosi zahtjev jest osoba F. C., rođena [...], s boravištem u [...] u Španjolskoj. Pravna osoba na koju se odnosi zahtjev jest društvo B, osnovano u skladu s luksemburškim pravom, sa sjedištem na [adresa].

Ljubazno Vas molim da nam za razdoblje od 1. siječnja 2011. do 31. prosinca 2014. dostavite sljedeće informacije i dokumente [...]:

- Molimo da dostavite presliku ugovora koje je društvo B sklopilo s društvima E i F u pogledu prava umjetnice F. C.*
- Molimo da dostavite presliku svih drugih ugovora tijekom poreznih godina od 2011. do 2014. koji se odnose na umjetnicu F. C. i svih drugih ugovora sklopljenih prije ili nakon toga, a koji su počeli proizvoditi učinke tijekom navedenih poreznih godina.*
- Molimo da dostavite presliku svih izdanih ili primljenih računa u odnosu na te ugovore kao i njihovih načina naplate i plaćanja.*
- Molimo da dostavite podatke o bankovnim računima i financijskim ustanovama u kojima je deponiran novac knjižen u bilanci.*

[...]

U skladu s člankom 6. Zakona od 25. studenoga 2014. [...], nije dopušteno podnošenje nikakvog pravnog sredstva protiv ovog naloga. [...]

- 2 Međutim, društvo B podnijelo je 17. srpnja 2017. tužbu pred tribunalom administratif (Upravni sud).
- 3 Presudom od 26. lipnja 2018. tribunal administratif (Upravni sud) odbio je primjenu članka 6. Zakona od 25. studenoga 2014. na temelju članka 47. Povelje, prihvatio je tužbu i poništio nalog od 16. lipnja 2017. u dijelu u kojem se njime društvu B nalaže da dostavi informacije koje nisu obuhvaćene sljedećim dokumentima:
 - preslikom njegovih ugovora s društvima „E” i „F” u pogledu prava osobe F. C.;
 - preslikom svih izdanih ili primljenih računa u odnosu na te ugovore kao i njihovih načina naplate i plaćanja;
 - podacima o bankovnim računima i financijskim ustanovama u kojima je deponiran novac knjižen u bilanci.
- 4 Veliko Vojvodstvo Luksemburg podnijelo je 24. srpnja 2018. žalbu protiv te presude pred Courou administrative (Visoki upravni sud).

II. Predmetne odredbe

Pravo Unije

Povelja Europske unije o temeljnim pravima

- 5 Članak 7., naslovljen „Poštovanje privatnog i obiteljskog života”, glasi kako slijedi:

„Svatko ima pravo na poštovanje svojeg privatnog i obiteljskog života, doma i komuniciranja”.

- 6 Članak 8., naslovljen „Zaštita osobnih podataka”, glasi kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na zaštitu osobnih podataka koji se na njega ili nju odnose. [...]”

- 7 Člankom 47., naslovljenim „Pravo na djelotvoran pravni lijek i na pošteno suđenje”, određuje se:

„Svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom, u skladu s uvjetima utvrđenima ovim člankom.

Svatko ima pravo da zakonom prethodno ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. Svatko ima mogućnost biti savjetovan, branjen i zastupan.

Pravna pomoć osigurava se za osobe koje nemaju dostatna sredstva, u mjeri u kojoj je takva pomoć potrebna za osiguravanje učinkovitog pristupa pravosuđu”.

- 8 Člankom 52., naslovljenim „Opseg i tumačenje prava i načela”, određuje se:

„1. Svako ograničenje pri ostvarivanju prava i sloboda priznatih ovom Poveljom mora biti predviđeno zakonom i mora poštovati bit tih prava i sloboda. Podložno načelu proporcionalnosti, ograničenja su moguća samo ako su potrebna i ako zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba.

2. Prava priznata ovom Poveljom i koja su predviđena u Ugovorima ostvaruju se pod uvjetima i u granicama određenima tim Ugovorima.

3. U onoj mjeri u kojoj ova Povelja sadrži prava koja odgovaraju pravima zajamčenima Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, značenje i opseg primjene tih prava jednaki su onima iz spomenute Konvencije. Ova odredba ne sprječava pravo Unije da pruži širu zaštitu.

[...]

5. Odredbe ove Povelje koje sadržavaju načela mogu biti provedene zakonodavnim i izvršnim aktima institucija, tijela, ureda i agencija Unije te aktima država članica kada u izvršavanju svojih ovlasti provode pravo Unije. Na njih se pred sudom može pozvati samo pri tumačenju tih akata te pri odlučivanju o njihovoj zakonitosti.

[...]"

Direktiva Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja i stavljanju izvan snage Direktive 77/799/EEZ

9 Člankom 1., naslovljenim „Predmet”, određuje se:

„1. Ova Direktiva utvrđuje pravila i postupke u skladu s kojima države članice međusobno surađuju s namjerom razmjene informacija koje mogu biti značajne za administraciju i izvršenje nacionalnih zakonodavstava država članica vezano uz poreze iz članka 2. [...]"

10 Člankom 5., naslovljenim „Postupak razmjene informacija na zahtjev”, određuje se:

„Na zahtjev tijela koje podnosi zahtjev, tijelo koje prima zahtjev dostavlja sve informacije navedene u članku 1. stavku 1. koje posjeduje ili koje je prikupilo kao rezultat istražnih radnji, tijelu koje podnosi zahtjev.”

Luksemburško pravo

Loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale (Zakon od 25. studenoga 2014. koji propisuje postupak primjenjiv na razmjenu informacija na zahtjev u području oporezivanja)

Članak 1.

„1. Ovaj se zakon od stupanja na snagu primjenjuje na zahtjeve za razmjenu informacija podnesene u području oporezivanja, koje su uputila nadležna tijela države koja podnosi zahtjev na temelju:

[...]

4. izmijenjenog Zakona od 29. ožujka 2013. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja*; [...]"

* Zakon od 29. ožujka 2013. o prenošenju Direktive Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja i stavljanju izvan snage Direktive 77/799/EEZ [...]. Nap. prev.

Članak 3.

„1. Nadležna porezna uprava provjerava formalnu valjanost zahtjeva za razmjenu informacija. Zahtjev za razmjenu informacija formalno je valjan ako sadržava navode o pravnoj osnovi i nadležnom tijelu koje postavlja zahtjev, kao i ostale navode predviđene konvencijama i zakonima.

[...]

3. Ako nadležna porezna uprava ne posjeduje zatražene informacije, ravnatelj nadležne porezne uprave ili osoba koju on ovlasti dostavit će preporučenim pismom osobi koja posjeduje informacije svoju odluku kojom se nalaže dostava zatraženih informacija. Dostava odluke osobi koja posjeduje zatražene informacije smatrat će se dostavom svim ostalim osobama navedenima u toj odluci.

[...]”

Članak 5.

„1. Ako zatražene informacije nisu dostavljene u roku od mjesec dana od dostave odluke kojom se nalaže dostava zatraženih informacija, osoba kod koje se nalaze informacije može se kazniti porezno-administrativnom novčanom kaznom u najvišem iznosu od 250 000 eura. Iznos određuje ravnatelj nadležne porezne uprave ili osoba koju on ovlasti.”

Članak 6.

„1. Nije dopušteno podnošenje pravnog sredstva protiv zahtjeva za razmjenu informacija i naloga iz članka 3. stavaka 1. i 3.

2. Protiv odluka iz članka 5. osoba kod koje se nalaze informacije može podnijeti tužbu radi preinake tribunalu administratif [(Upravni sud)]. Ta se tužba mora podnijeti u roku od mjesec dana od dostave odluke osobi kod koje se nalaze zatražene informacije. Tužba ima odgovorni učinak. Odstupanjem od zakonodavstva u području postupka pred upravnim sudovima, u okviru njega ne može postojati više od jednog podneska svake stranke, uključujući tužbu kojom se pokreće postupak. Odgovor na žalbu treba biti podnesen u roku od jednog mjeseca od dana podnošenja tužbe kojom se pokreće postupak tajništvu suda. Međutim, u interesu istrage u predmetu, predsjednik vijeća koje je pozvano riješiti predmet može po službenoj dužnosti naložiti podnošenje dodatnih podnesaka u roku koje ono odredi. Tribunal administratif [(Upravni sud)] donijet će odluku u roku od mjesec dana od podnošenja odgovora na tužbu ili u roku od mjesec dana od isteka roka za podnošenje dodatnih podnesaka.”

III. Stajalište žalitelja

- 11 Luksemburška država tvrdi da se pravno sredstvo protiv naloga može podnijeti pred upravnim sudovima samo u okviru osporavanja odluke o utvrđivanju novčane kazne. Mogućnost pokretanja postupka pred upravnim sudovima radi osporavanja porezno-administrativne novčane kazne, predviđena člankom 5. stavkom 2. Zakona od 25. studenoga 2014., predstavlja, prema mišljenju te države, djelotvoran pravni lijek u smislu članka 47. Povelje.
- 12 Čak i ako se prizna mogućnost tužbe, luksemburška država podsjeća da je Sud u presudi BERLIOZ utvrdio granice sudskog nadzora u državi koja prima zahtjev, pri čemu je pojasnio da „sudac treba samo provjeriti temelji li se nalog na dovoljno obrazloženom zahtjevu tijela koje podnosi zahtjev koji se odnosi na informacije koje se ne čine takvima da očitno ni na koji način nisu predvidivo relevantne s obzirom na, s jedne strane, dotičnog poreznog obveznika kao i eventualno treću osobu i, s druge strane, na poreznu svrhu koju ima” (presuda od 16. svibnja 2017., Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, t. 86.).
- 13 Smatra da je tribunal administratif (Upravni sud) pogrešnim tumačenjem primjenjivih odredbi smatrao da je cilj zahtjeva španjolskih tijela bio na općenit i apstraktan način dobiti opće informacije o drugim ugovorima čije postojanje čak nije ni utvrđeno, nego španjolska porezna tijela samo sumnjaju da bi mogli postojati. Time što je od španjolskih tijela zatražio dostavu pojedinosti kojima bi se priznalo postojanje drugih ugovora koji mogu biti značajni za porezni predmet o kojem je riječ, tribunal administratif (Upravni sud) prekoračio je zahtjeve koji se postavljaju međunarodnim pravnim pravilom u području razmjene informacija, kako je opisano u komentaru na članak 26. predložka porezne konvencije Organizacije za ekonomsku suradnju i razvoj (OECD) o porezu na dohodak i kapital.
- 14 Luksemburška država tvrdi da informacije o drugim ugovorima osim ugovora koje je druga stranka u postupku sklopila s društvima navedenima u nalogu od 16. lipnja 2017. mogu biti značajne za istragu španjolskih tijela s obzirom na identitet dotičnog poreznog obveznika i poreznu svrhu koju ima. Smatra da je zahtjev valjano ograničen u tom pogledu na ugovore koje je, kao prvo, sklopila druga stranka u postupku, koji su se, kao drugo, primjenjivali tijekom godina oporezivanja na koje se odnosi istraga španjolskih tijela i koji su, kao treće, povezani s dotičnim poreznim obveznikom.

IV. Ocjena cour administrative (Visoki upravni sud)

- 15 Cour administrative (Visoki upravni sud) najprije potvrđuje da se Povelja uistinu primjenjuje u ovom slučaju jer se predmetnim luksemburškim zakonodavstvom provodi pravo Unije. U tom pogledu upućuje na presudu od 16. svibnja 2017., Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, t. 37.): „Iako upućuje na mjere za prikupljanje informacija koje postoje u nacionalnom pravu, Direktiva 2011/16 državama članicama nameće da poduzmu nužne mjere za

prikupljanje traženih informacija na način koji poštuje njihove obveze u vezi s razmjenu informacija”.

- 16 U tim okolnostima nadležno tijelo države članice koja prima zahtjev provodi pravo Unije kad izdaje odluke kojima se osobama koje posjeduju informacije nalaže da dostave informacije koje je zatražilo tijelo druge države članice, tako da se odredbe Povelje primjenjuju i na pobijani nalog.

A. *Prvo prethodno pitanje*

- 17 Međutim, cour administrative (Visoki upravni sud) pojašnjava da je u ovom slučaju tužba podnesena izravno protiv prvotnog akta donesenog u prvoj fazi postupka razmjene informacija u državi koja prima zahtjev, odnosno protiv naloga od 16. lipnja 2017., a da se pritom nije očekivala administrativna novčana kazna u drugoj fazi postupka zbog nepoštovanja naloga. Međutim, Sud se u svojoj presudi BERLIOZ nije izjasnio o tumačenju članka 47. Povelje u prvoj fazi postupka razmjene informacija, odnosno fazi samog naloga.
- 18 U skladu s Objašnjenjima koja se odnose na Povelju, „[p]rava zajamčena člankom 7. [poštovanje privatnog života] odgovaraju onima zajamčenima člankom 8. EKLJP-a. Da bi se u obzir uzeo razvoj tehnologije, riječ ‚dopisivanje‘ zamijenjena je riječju ‚komuniciranje‘. U skladu s člankom 52. stavkom 3. [Povelje], značenje i opseg primjene ovog prava jednaki su značenju i opsegu primjene odgovarajućeg članka EKLJP-a. Posljedično, ograničenja koja bi mogla biti legitimno uvedena u vezi s ovim pravom jednaka su onima dozvoljenima člankom 8. EKLJP-a”.
- 19 Iz sudske prakse ESLJP-a proizlazi da prijenos, koji izvršava država bankarske institucije depozitara računa, bankovnih podataka klijenata tijelima druge države, u ovom slučaju države boravišta, u okviru razmjene informacija treba smatrati, najkasnije u trenutku stvarnog prijenosa državi boravišta, zadiranjem u pravo na poštovanje privatnog života koje je opravdano samo ako ispunjava uvjete koji se zahtijevaju člankom 8. stavkom 2. EKLJP-a (ESLJP, 22. prosinca 2015., G.S.B. protiv Švicarske, predmet 28601/11).
- 20 S druge strane, ESLJP u području razmjene informacija također primjenjuje svoju sudsku praksu koja se odnosi na pozitivne obveze država i postupovna jamstva koja te države trebaju predvidjeti kako bi osigurale djelotvornu zaštitu prava koja proizlaze iz članka 8. EKLJP-a, i to samo na temelju te odredbe, neovisno o odredbi članka 6. EKLJP-a. Pozitivne su obveze materijalne jer se njima treba osigurati djelotvorno izvršavanje zaštićenih prava, ali i postupovne jer stvarno uživanje prava zaštićenog člankom 8. EKLJP-a podrazumijeva da postupak odlučivanja treba biti pravičan i omogućiti da se na odgovarajući način poštuju interesi koji su njime zaštićeni (ESLJP, 20. ožujka 2007., Tysiac protiv Poljske, predmet 5410/03 i ESLJP, 14. veljače 2006., Turek protiv Slovačke, predmet 57986/00).

- 21 Stoga postoje ozbiljni razlozi za tumačenje članka 7. i članka 52. stavka 1. Povelje, pojedinačno ili u kombinaciji s člankom 47. Povelje, u smislu da nalog od 16. lipnja 2017. kojim se drugoj stranci u postupku nalaže da joj, radi razmjene informacija sa španjolskim tijelima, dostavi informacije o ugovorima koji se odnose na dotičnog poreznog obveznika, a koje je sama sklopila, te povezane račune i pojedinosti o bankovnim računima druge stranke u postupku, treba smatrati državnim zadiranjem u njezin privatni život koje stvara obvezu za državu članicu koja prima zahtjev da u svojem zakonodavstvu predvidi postupovna jamstva kako bi osigurala djelotvornu zaštitu prava koja proizlaze iz članka 7. Povelje, odnosno kako bi uspostavila djelotvorna pravna sredstva u skladu s člankom 47. Povelje.
- 22 Sud dodaje da u rasuđivanje također valja uključiti članak 8. Povelje kojim se jamči zaštita fizičkih osoba u pogledu obrade osobnih podataka s obzirom na to da se prikupljanje informacija od treće osobe kod koje se informacije nalaze u određenim uvjetima može smatrati istom obradom te da se tu zaštitu smatra dijelom područja zaštite iz članka 8. EKLJP-a.
- 23 Procijenivši da Sud još nije imao priliku odlučiti ni o postojanju zadiranja u privatni život treće osobe kod koje se informacije nalaze, a koja je adresat naloga, u smislu članka 7. Povelje, koje proizlazi iz provedbe razmjene informacija među državama članicama koje izvršavaju Direktivu 2011/16, ni o zahtjevu postupovnih jamstava na teret država članica koji nastaje zbog državnog zadiranja, Cour administrative (Visoki upravni sud) postavlja prvo pitanje navedeno u nastavku.

B. Drugo prethodno pitanje

- 24 Iz argumentacije luksemburške države proizlazi pitanje sadržaja kriterija predvidive relevantnosti zatraženih informacija („informacij[e] koje mogu biti značajne”) i opsega nadzora nadležnog suda u državi koja prima zahtjev.
- 25 Sud je naveo da „taj pojam predvidive relevantnosti odražava onaj iz članka 26. predložka porezne konvencije OECD-a što se tiče sličnosti koncepata kojima se koristi kao i u pogledu upućivanja na konvencije OECD-a koje se nalaze u obrazloženju prijedloga Direktive Vijeća COM(2009) 29 *final* od 2. veljače 2009. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja, koji je doveo do donošenja Direktive 2011/16. Prema komentarima koji se odnose na taj članak koje je 17. srpnja 2012. usvojilo Vijeće OECD-a, države ugovornice ne mogu „nasumično potraživati podatke” ili zahtijevati podatke za koje je malo vjerojatno da su relevantni za razjašnjavanje poreznih predmeta određenog poreznog obveznika. Naprotiv, treba postojati razumna mogućnost da će se zatražene informacije pokazati relevantnima” (presuda od 16. svibnja 2017., *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373, t. 67.).
- 26 Kako bi se dao primjer primjene članka 26., u točki 8. komentara opisuju se četiri tipična slučaja koji mogu dovesti do razmjene informacija. Ti se slučajevi svaki put odnose na informacije koje su definirane s određenom preciznošću (cijena

- plaćena za robu u primjeru (a), cijena koju je društvo platilo za robu u primjeru (b), informacije o cijenama koje traži društvo ili grupa društava države koja prima zahtjev kako bi se usporedbom izravno mogle provjeriti cijene koje traži društvo države koja podnosi zahtjev u primjeru (c) i potvrda ispravne evidencije troškova usluga koje pruža pružatelj usluga sa sjedištem u državi koja prima zahtjev u primjeru (d)).
- 27 Izmjenom komentara od 15. srpnja 2014. dopunjena je točka 8. komentara primjerom (e), u kojem se navodi da kriteriju predvidive relevantnosti odgovara zahtjev kojim se nastoje dobiti informacije o neodređenim bankovnim računima koji predstavljaju sve račune određene bankarske institucije koje stvarno koristi dotični porezni obveznik te također o neodređenim bankovnim računima koji se drže u ime drugih pojedinačno imenovanih osoba povezanih s dotičnim poreznim obveznikom.
- 28 Upravo je taj primjer (e) jako blizak ovom predmetu u kojem se informacije koje su zatražila španjolska tijela odnose na ugovore te neodređene povezane račune i plaćanja koji su definirani kriterijima koji se odnose, kao prvo, na činjenicu da je predmetne ugovore sklopila druga stranka u postupku, kao drugo, na godine oporezivanja na koje se odnosi istraga španjolskih tijela i, kao treće, na njihovu povezanost s dotičnim poreznim obveznikom.
- 29 Međutim, to proširenje razmjene informacija na zahtjev na neodređene informacije koje su definirane određenim kriterijima umetnuto je u komentar predložka konvencije određenim brojem izmjena koje su u komentar članka 26. uvedene 15. srpnja 2014.
- 30 U komentaru predložka konvencije navodi se, u njegovoj točki br. 4.3., da su izmjene predložka konvencije od 15. srpnja 2014. uvedene „*kako bi se uzete u obzir nedavne promjene i dodatno pojasnilo tumačenje određenih odredbi tog članka*”. U točki br. 4.4. dodaje se da su komentari na članak 26. „*razrađeni kako bi se pojasnilo tumačenje pravnog pravila ‚predvidive relevantnosti‘ i izraza ‚nasumično potraživanje podataka‘ dodavanjem: općih pojašnjenja (vidjeti točku 5.), pojašnjenja u pogledu identifikacije poreznog obveznika nad kojim se provodi nadzor ili istraga (vidjeti točku 5.1.), pojašnjenja u pogledu zahtjeva koji se odnose na skupinu poreznih obveznika (vidjeti točku 5.2.) i novih primjera (vidjeti podtočke (a) do (h) točke 8. i točku 8.1.)*”.
- 31 Osim što su predstavljene kao jednostavna pojašnjenja tumačenja članka 26. predložka konvencije, legitimno je pitati se mogu li se sve te točke, među kojima je i ona koja se odnosi na neodređene informacije koje su definirane određenim kriterijima, stvarno smatrati jednostavnim pisanim konkretizacijama teksta neizmijenjenog Ugovora čiji doseg nije izmijenjen ili ih ipak treba kvalificirati kao promjene tumačenja članka 26. predložka konvencije koje mogu utjecati na doseg te odredbe zbog njihova utjecaja na prava i obveze država i osoba na koje se odnosi razmjena informacija. U potonjoj analizi izmjene uvedene u komentar na članak 26. predložka konvencije zapravo čine novu fazu u razvoju tako

utvrđenog međunarodnog pravnog pravila u području razmjene informacija na zahtjev koje OECD ubuduće namjerava primjenjivati u što većoj mjeri.

- 32 Budući da se izmjene koje su u komentar na članak 26. predložka konvencije uvedene 15. srpnja 2014. eventualno mogu kvalificirati kao promjene tumačenja te odredbe, koje utječu na prava i obveze država i osoba na koje se odnosi razmjena informacija na zahtjev, najprije valja istaknuti posebno pitanje može li se direktiva koja je predložena 2009. i donesena 2011. nakon toga tumačiti upućivanjem na kasniju verziju predložka konvencije, u kojoj su propisane takve nove promjene u području razmjene informacija na zahtjev i, potom, općenitije pitanje može li zakonodavac Unije valjano trećoj međunarodnoj organizaciji povjeriti konkretno tumačenje odredbi prava Unije kojima se državama članicama nalažu obveze i koje utječu na temeljna prava dotičnih osoba.
- 33 Iako je točno da je Sud u svojoj presudi od 26. veljače 2019., N Luxembourg 1 i dr. (C-115/16, C-118/16, C-119/16 i C-299/16, EU:C:2019:134, EU:C:2019:134) već priznao da su „*naknadne izmjene navedenog [predložka porezne konvencije OECD-a] i pripadajućih komentar[a] stoga [...] relevantni*” za tumačenje direktive, Cour administrative (Visoki upravni sud) ipak se pita može li se taj pristup usvojiti i u pogledu pitanja tumačenja koje utječe na temeljna prava osoba te je li ono u skladu sa zahtjevima koji proizlaze iz poštovanja pravne sigurnosti koje je temeljno načelo prava Unije.
- 34 S obzirom na sva ta razmatranja, postoje valjane dvojbe u pogledu tumačenja članka 1. stavka 1. i članka 5. Direktive 2011/16 te kriterija koji iz njih proizlazi, a odnosi se na predvidivu relevantnost zatraženih informacija.

V. Prethodna pitanja

- 35 Cour administrative (Visoki upravni sud) postavlja sljedeća pitanja:
1. Treba li članke 7. i 8. te članak 52. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, eventualno u vezi s člankom 47. navedene Povelje, tumačiti na način da im je protivno nacionalno zakonodavstvo države članice kojim se, u okviru postupovnog režima u području razmjene informacija na zahtjev koji je osobito uspostavljen radi provedbe Direktive Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja i stavljanju izvan snage Direktive 77/799/EEZ, isključuje mogućnost da treća osoba koja posjeduje informacije podnese bilo kakvo pravno sredstvo, osobito sudske, protiv odluke kojom joj nadležno tijelo te države članice nalaže da mu dostavi informacije kako bi postupilo po zahtjevu za razmjenu informacija koji je podnijela druga država članica?
 2. U slučaju potvrđenog odgovora na prvo pitanje, treba li članak 1. stavak 1. i članak 5. Direktive 2011/16 tumačiti, prema potrebi s obzirom na promjenu tumačenja članka 26. predložka porezne konvencije OECD-a, na način da zahtjev za razmjenu, zajedno s nalogom nadležnog tijela države članice koja prima

zahtjev i po njemu postupaju, ispunjavaju kriterij nepostojanja očitog nedostatka predvidive relevantnosti s obzirom na to da država članica koja podnosi zahtjev navodi identitet dotičnog poreznog obveznika, razdoblje na koje se odnosi istraga države članice koja podnosi zahtjev i identitet osobe koja posjeduje odnosne informacije, tražeći pritom informacije o ugovorima te povezanim neodređenim računima i plaćanjima koji su utvrđeni kriterijima koji se odnose, kao prvo, na činjenicu da ih je sklopila identificirana osoba koja posjeduje informacije, kao drugo, na njihovu primjenjivost tijekom godina oporezivanja na koje se odnosi istraga tijela države koja podnosi zahtjev i, kao treće, na njihovu povezanost s identificiranim dotičnim poreznim obveznikom?

RADNI DOKUMENT